

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους εἰρσκοῦνται παρ'
ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐ-
θύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία
Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα
δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέ-
φονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ
δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀπο-
στελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς
Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν
ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμ-
ματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκ-
τύπων νέας ταινίας.

Συνδρομὴ ἑτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 8
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὅδος Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρτήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φυλλοῦ γίνεται
δεκτὴ μόνον ἐντὸς δικτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τίς ἀγαπᾷ περισσότερο τὸ τέκνον ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ. — Ἰω-
άννα Hœchette (*Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων ὑπὸ Ἑλένης Κωστο-
πούλου.) — Ἱστορία καὶ ὑγιεινὴ τῶν μύρων (ὑπὸ κ. Μαρίας Βελλῆ). —
Τὰ ἐν Ἑβρώπῃ Γαλακτοκομῆτα (ὑπὸ δος Αἰκατερίνης Λάμπρου.) —
Ποῦ ἀρχῆ (ὑπὸ δεσποινίδος Κωνσταντίας Κάρπου). — Ὁ ἐν τοῖς
Ῥάσι κόσμος (ὑπὸ δεσποινίδος Τούλας Κόκκαλη). — Ποικίλα. —
Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπι-
φυλλίς.

Ἡ ΜΗΤΗΡ ἢ Ὁ ΠΑΤΗΡ ΑΓΑΠΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ!

Νέος πατήρ καὶ νέα μήτηρ, φιλόστοργοι καὶ τρυφερῶς ἀγα-
πῶντες τὸ τέκνον τῶν ἀπύθουσαν ἡμῖν ἐπιστολὴν, παρακαλοῦν-
τες νὰ δώσωμεν γνώμην περὶ τοῦ, τίς τῶν δύο δύναται νὰ ἀγα-
πᾷ τοῦτο περισσότερο. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην προσθέτου-
σιν, ὅτι πρόκειται περὶ σπουδαιότατου οἰκογενειακοῦ ζητήμα-
τος, οὗ ἡ λύσις θέλει ἀμετακλήτως ἀπορρασίει τὴν τύχην τοῦ
μικροῦ. Τὴν κοινὴν ἐπιστολὴν συνώδευσαν δύο ἄλλαι, γραφεῖ-
σαι ἰδιαιτέρως παρ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἐνδιαφερομένων, δι' ὧν
ἐκάτερος διὰ τῶν τρυφερωτέρων καὶ θερμότερων ὑπὲρ τοῦ τέκνου
ἐκδηλώσεων ζητεῖ νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι ἀγαπᾷ τοῦτο περισσότερο
τοῦ ἄλλου.

Κατ' οὐδὲν λογιζόμενοι τοὺς λόγους, οἵτινες, ἐπιβάλλουσιν
εἰς τοὺς γονεῖς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, θέλομεν ἐξενέγκει γνώμην
ὑπαγορευομένην καὶ ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων.
Πρὶν ὅμως ἢ προσῶμεν εἰς ἀνάπτυξιν τῶν ἰδικῶν μας ἰδεῶν
ἀκούσωμεν Σοφοῦ τινος συγγραφῆως, εἰπόντος ὅτι, ἡ πα-
τρότης διὰ τὸν ἄνδρα εἶναι τυχαία σύμπτωσις, ἐνῶ ἡ μητρό-
της διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ἡ ζωὴ.

Εἶναι μεγάλη καὶ ἀδιαφιλονίκητος ἡ ἀλήθεια αὕτη.

Ἀρ' ἢς στιγμῆς ἢ γυνὴ αἰσθάνῃ ὅτι ἔσεται μήτηρ, αἰ-
σθάνεται συγχρόνως, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῆς διατρέχει τὸν ἔσχατον

τῶν κινδύνων. Καὶ ὅμως ἢ ἐκ τῆς ἰδέας τῆς μητρότητος χαρὰ,
ἀποκοιμίζει τὸν φόβον, τὴν ὀδύνην, τὴν ἀγωνίαν τῆς. Μετὰ τὴν
γέννησιν τοῦ μικροῦ ὁ πατήρ χαίρει βεβαίως, διότι ἀπέκτησε
τέκνον, ἀλλὰ τὴν θείαν τοῦ πρώτου μητρικοῦ βλέμματος ἐκ-
στασιν, τὴν ἀθῶαν ἐκπληξιν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῇ ὑπ' αὐτῆς
γεννήσει τοῦ τρυφεροῦ καὶ ἐνθίου πλάσματος, τὴν θρησκευτι-
κὴν συγκίνησιν τῆς ἀπέναντι τοῦ θεσπέσιου ἐκείνου μικροσκο-
πικοῦ ὄντος, ὅπερ παρ' αὐτῆς ἔλαβε τὴν ζωὴν, οὔτε νὰ αἰσθαν-
θῇ, ἀλλ' οὔτε νὰ ἐνοήσῃ δύναται ποτε ὁ πατήρ.

Εἶναι τόσοσ λεπτοφυῆς, τόσοσ εὐθραυστον τὸ μικρὸν ἐκεῖνο
ὄν, ὥστε ἡ σωματικὴ ἀνάπτυξις του θὰ ἀπέβαινε προβλημα-
τικὴ, εἰ ἀντιθέτω αὕτη εἰς ἀδεξίους ἀνδρικός χεῖρας καὶ
ἐὰν δὲν ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ μητρικῇ ψυχῇ ἡ καταπληκτικὴ ἐκείνη
εἰδωλολατρεία, ἣτις τὸ θεοποιεῖ καὶ ἣτις καθιστᾷ γλυκεῖαν
καὶ ἐπιθυμητὴν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ θυ-
σίαν τῶν πάντων. Ὁ πατήρ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον του. Ἀλλὰ δὲν
ἔχει τὴν λεπτολόγον ἀντίληψιν νὰ ἀναλύῃ τὰς διαφόρους ἀπο-
χρώσεις τοῦ ὄλον ἐν ἀφυπνιζομένου ἐκείνου πνεύματος καὶ τὴν
ὑπομονὴν νὰ διευθύνῃ τὰς πνευματικὰς ταύτας ἐκφάνσεις. Ἐνῶ
τοῦναντίον ἀρ' ἢς στιγμῆς τὸ παιδικὸν ὄμμα ἐγκατοπτρίζεται
ἐν τῷ μητρικῷ, τελειται μεταξὺ τοῦ τέκνου καὶ τῆς μητρός
τὸ γλυκύτερον καὶ εὐγενέστερον τῶν ἀποκρῦφων μυστηρίων
τῆς ψυχικῆς συνειδήσεως, καὶ τῆς ἐναλλαγῆς αἰσθημάτων.
Εἰς ἀμφοτέρων τὰς ψυχὰς ἀναπτύσσεται κατὰ τὴν στιγμὴν
ταύτην τὸ ἱερώτερον καὶ θεϊότερον αἶσθημα, τὸ ἀποτελοῦν
τὴν σταθερὰν καὶ ὑγιᾶ βᾶσιν τῆς μεγαλητέρας τῶν θρησκείων,
ἣτοι τῆς ἀνατροπῆς, ἐφ' ἣς καὶ θεμελιούται ἡ σωματικὴ καὶ
πνευματικὴ τοῦ μικροῦ ἀνάπτυξις.

Καὶ τὰ ζωᾶ αὐτὰ διδάσκουσιν ἡμῖν τὴν μεταξὺ μητρότη-
τος καὶ πατρότητος διαφορὰν. Ἡ λέξις παρ' ἢς ζητοῦσι
νὰ ἀρπάσωσι τὸ μικρὸν μεταβάλλεται εἰς ὑπέροχον ὄν στορ-

γής, προβλεπτικότητα, άφοσίωσες και ήρωϊσμοῦ. Μία αὐτὴ μάχεται κατὰ πολλῶν, μέχρις οὐ πέση θῦμα ὑπερασπίζουσα τὸ μικρὸν της, ἐνῶ ὁ λέων στρέφει τὰ νῶτα καὶ ἀπομακρύνεται βρυχόμενος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπιθέσεως.

Μικρὰ ὑπολαίς εἶχε κατασκευάσει τὴν φωλεάν της ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ θάμνου. Ἐναλλάξ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐθέρμαινον τὰ ὠά των. Ὅσακις ἐπλησίαζε τις πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ πατὴρ ἐπέτα εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους κλάδους καταλείπων τὰ ὠά του. Ἐὰν ὅμως ἦτο ἡ μήτηρ ἐπὶ τῆς φωλεᾶς ἔμενον ἐκεῖ περιτρώμος μὲν, ἀλλὰ εὐσταθής. Ἡδύνατό τις νὰ μετρήσῃ τοὺς παλμούς της μικρᾶς καρδίας της, νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τοῦ στρογγύλου καὶ λάμποντος ὀφθαλμοῦ της τὴν ἀγωνίαν της, ἀλλ' ἔμενον ἐκεῖ ἐτόιμη τὰ πάντα νὰ ὑποστῇ, χωρὶς νὰ καταλείπῃ τὴν θέσιν της.

Καὶ παρὰ τοῖς ἀλόγοις ὄθεν τούτοις ζῶις τὸ μητρικὸν αἶσθημα ὑπερτερεῖ καὶ αὐτοῦ τοῦ τῆς αὐτοσυντηρήσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ πατρικόν. Ὑπάρχει καὶ παρ' αὐτοῖς μητρικὴ ἀφοσίωσις, ἀφοῦ προϋπάρχει θυσία. Διὰ τοῦ μητρικοῦ φίλτρου τὸ ζῶον ἐξυψοῦται σχεδὸν μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἡ γυνὴ ἐξυψοῦται μέχρι τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ἀρνούμεθα, ἐπαναλαμβάνομεν, τὴν πατρικὴν ἀγάπην, τὸ πατρικὸν φίλτρον, τὴν πατρικὴν προβλεπτικότητα καὶ μέριμναν. Ἀλλ' ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ μητρικοῦ ήρωϊσμοῦ ὑπάρχει μεγίστη διαφορά. Ἴδετε τὴν μητέρα ἀκολουθοῦσαν τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ τέκνου της, ἀκούσαν τὴν πρῶτην λέξιν του ἢ λαμβάνουσαν φεῦ! τὴν τελευταίαν πνοήν του! Μήτηρ τις ἀποθνήσκουσα ὑπὸ νοσήματος, ἐξ οὗ πρὸ δεκαετίας εἶχεν ἀποθάνει ὁ υἱός της κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῶν φρικωδεστέρων ὀδῶνν της, ἤκούσθη λέγουσα: Ὡ!! πόσον θὰ ὑπέφερον ὁ ἀτυχῆς υἱός μου! Δὲν παρεπονείτο διὰ τὰς ὀδύνας ἃς ὑπέφερον αὐτὴ κατὰ τὴν ὑστάτην στιγμὴν της, ἀλλὰ διὰ τὰς τοῦ προδεκαετίας ἀποθανόντος υἱοῦ της.

Τοιαύτη εἶναι ἡ μητρικὴ ἀγάπη, γεννωμένη καὶ ἀναπτυσσομένη αὐτομάτως, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἄπειρος, ἄνευ ἐρίων, ἄνευ ὑπολογισμῶν! Τόσον ἰσχυρὰ καὶ παντοδύναμος, ὥστε μεταφέρει τὴν γυναῖκα πέραν τῶν φυσικῶν νόμων, μεταβάλλουσα τὴν ὀδύνην εἰς εὐχαρίστησιν, τὴν στέρησιν εἰς ἀπόλαυσιν καὶ τοῦτο οὐχὶ ἐν στιγμιαίᾳ παραφορᾷ, ἀλλὰ διαρκῶς καὶ πάντοτε.

Οὔτε ὁ καιρὸς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἀποσβέσῃ, οὔτε τὸ γῆρας νὰ τὴν ψυχράνῃ! Ἐγεννήθη τὴν πρῶτην τοῦ κόσμου ἡμέραν ἐπίσης ἐντελής ὡς σήμερον, καὶ ἡ Εὐὰ τὴν ἡσθάνθη ἀπαρράλλακτος ὡς ἡ γυνὴ τοῦ 19ου αἰῶνος. Τὸ ὕστατον δὲ τῶν θαυμάτων τῆς μητρικῆς ἀγάπης εἶναι ἡ δι' αὐτῆς ἀναμόρφωσις τῆς γυναίκος. Μὴ θλιβήσθε, ὦ πατέρες, ἐὰν ἡ μήτηρ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον σας πλειότερον ὑμῶν! Συνδέεται μετ' αὐτοῦ διὰ τῶν ἀδιάρρηκτων τῆς ἀλληλοβοηθείας δεσμῶν! Τὸ τρέφει διὰ τοῦ αἵματός της καὶ ἐκεῖνο τὴν ἐξαγνίζει διὰ τῆς ἀγνότητός του! Ἡ ἀγάπη του μεταβάλλει τὴν ἐλαφρὰν καὶ εὐτράπελον εἰς σοβαράν, τὴν ἀπερίσκεπτον εἰς συνετήν. Τὴν φωτίζει, τὴν ἐξαγνίζει. Σημαίνει ἀρετὴν, εὐφύιαν, ἀφοσίωσιν, ἔρωτα!

Τοιαύτη, καθ' ἡμᾶς, ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς πλουσίας ἢ πτωχῆς, νέας ἢ γραικῆς, ἀσχήμου ἢ ὠραίας! Τοιοῦτον τὸ κάτοπτρον, ἐν ᾧ δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ ἑαυτὴν πᾶσα μήτηρ εἰς

οἰανδήποτε ἡλικίαν, ἢ κοινωνικὴν τάξιν κἂν ἀνήκῃ. Ἐνταῦθα καὶ ὁ ἐπιστέλλον ἀναγνωρίζει πιστῶς τὴν εἰκόνα τῆς συντρόφου του, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ἰδίαν! Ἄς καταθέσῃ λοιπὸν πρὸ τῶν ποδῶν ἐκεῖνης τὸ σκῆπτρον τῆς ἐν τούτῳ, κἂν, ὑπεροχῆς της, καὶ ἃς θεωρηθῇ ἀπαξ τοῦλάχιστον ἡττημένος.

ΙΩΑΝΝΑ ΑΣΧΕΤ (HACHETTE)

[Ἀναπόκρισις ἐκ Παρισίων]

Τὴν 16ην Ἰουνίου τελεῖται εἰς τὴν πλησιόχωρον τῶν Παρισίων πόλιν Μπωβὲ τελετὴ ἐπίσημος εἰς τιμὴν κόρης, ἣτις κατὰ τὰ 1472 ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κατοίκων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὑπερήσπισε τὴν πόλιν ταύτην, πολιορκουμένην ὑπὸ Καρόλου τοῦ Τολμηροῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος αἰμοχαρὴς καὶ σκληρὸς, ἐπιθυμῶν νὰ προσθέσῃ τοὺς τίτλους τῆς πόλεως ταύτης εἰς τὰ φεουδαλικά του ἀξιώματα, ἐπεχείρησε μετὰ συνοδείας ἐκ πολυαρίθμων ἀνδρῶν τὴν κατάκτησιν αὐτῆς.

Κατακτητὴς ἦδη τῶν πλησιόχωρων τοῦ Μπωβὲ πόλεως, ὧν οἱ κάτοικοι τὰ πάνδεινα ὑπὸ τῶν Βουργονδῶν ὑφίσταντο, ὁ δούξ Κάρολος ἐνέπνευε τρόπον καὶ μίσην εἰς τοὺς φιλησύλους Μπωβεστανούς, οἵτινες ἀπεφάσισαν νὰ ἀντιστῶσι πάσῃ δυνάμει εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ κατοχὴν τῆς χώρας των. Πρὸς τοῦτο ἐζήτησαν ἐπικουρίαν παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας. Δυστυχῶς ἡ ἐφοδος τῶν Βουργονδῶν ἐγένετο πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς ἀναμενομένης ἐπικουρίας καὶ ἡ πόλις ἐπολιορκήθη δεινῶς ὑπὸ διαφόρων συγχρόνως σημείων.

Οἱ πολιορκηταὶ ἦσαν ὑπεράριθμοι καὶ οἱ πολιορκούμενοι ὀλίγοι. Αἱ γυναῖκες γνωρίζουσαι οἷα αἴσχη καὶ δυστυχία ἐπεφυλάσσοντο αὐταῖς μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς χώρας των, ἐσκέπτοντο νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ ἀγῶνος, ὅτε νεῆνις δεκακοταετίς μόλις, ἡ ὀρφανὴ Ἰωάννα Φουρέ, φέρουσα πέλεκυν ἀνὰ χεῖρας ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Μπωβεστανῶν, παρορμούσα αὐτοὺς εἰς τὴν μάχην διὰ τοῦ γενναίου παραδείγματός της καὶ δι' ἐνθαρρυντικῶν καὶ ἐνθουσιωδῶν λόγων καὶ προτροπῶν. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἐφοδιασθέντες διὰ παντοίων ὄπλων καὶ ἐργαλείων ἐδραμον εἰς ὑπεράσπισιν τῶν ὀχυρωμάτων, συναγωνιζόμενοι τὴν ὑπὲρ τῶν ὀλων ἀγῶνα κατὰ τῶν Βουργονδῶν.

Ἡ μάχη ἦτον ἀμφίροπος, μεθ' ὄλην τὴν κατ' ἀριθμὸν ὑπεροχὴν τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις ὀλονὲν ἤλαττοῦτο χάρις εἰς τοὺς λίθους καὶ τὰ φονικά ὄπλα, ἅτινα γυναικεῖαι χεῖρες ἔβαλλον ἀπὸ τῶν ὀχυρωμάτων κατ' αὐτοῦ. Μετὰ πολλοὺς ἐν τούτοις ἀγῶνας εἰς Βουργόνδιος κατάρθρωσε νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τοῦ ὀχυρώματος, προσπαθῶν νὰ ἐμπήξῃ τὴν σημαίαν τῆς νίκης ἐπὶ τοῦ τείχους.

Ἡ Ἰωάννα ὡς ἀγρία λέαινα ὤρμησε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ κραυγάζουσα: «Ζήτω ἡ Γαλλία! κάτω ἡ Βουργονδία!» καὶ διὰ τοῦ πελέκους ἀπέκοψε τὴν βέβηλον χεῖρα, ἣτις ἐτόλμησε νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἡττας τῶν Μπωβεστανῶν. Ἰδοῦσα ὅτι ἐπέτυχε τοῦ ποθομένου καὶ αἰσθανομένη τὰς δυνάμεις τῆς δεκαπλασιαζομένης, ὤθησε δι' ἐνός λακτίσματος τὸν δυστυχῆ σημαιοφόρον, ὅστις ἄπνους ἐκυλίσθη ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὀχυρώματος ἐν τῷ μέσῳ τῶν συναδέλφων του.

Ἡ θρασυτής αὐτῆ τῆς κόρης ἐξηρέθηκε μέχρι μανίας τοὺς

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΜΥΡΩΝ

Τοιαύτη σήμερον γίνεται κατανάλωσις μύρων, ὥστε στοιχεῖα νόθα ἀναπληροῦντα τὸ γνήσιον τῶν φυτῶν μύρων ἐπαρκοῦσιν εἰς τὸν ὁσημέρην αὐξήσαντα τῶν καταναλωτῶν ἀριθμὸν.

Ἐκπαλαὶ ἢ χρήσις τῶν μύρων ἦν περιζήτητος στολισμός. Ἐν Ἑλλάδι τὰ μυροπωλεῖα ἀπέβαινον ἐντευκτήριοι αἰθουσαι. Ἐκεῖ τὰ τῆς πολιτείας συνεζήτουντο, ἐκεῖ ἀνεπτύσσοντο τὰ νέα τῆς ἡμέρας, ἐκεῖθεν διεδίδοντο τὰ ψεύδη καὶ αἱ ἀλήθειαι. Παρ' Ἑλλήσιν ἄλλοτε «ἄγωμεν ἐς μυροψέειον!» ἦν ταυτοσίμων τοῦ σήμερον «ὑπάγωμεν εἰς τὴν λέσχην». Ἐξ Ἑλλάδος μετεδόθη κατόπιν καὶ ἐν Ρώμῃ ἢ μυρομανία, εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε οἱ αὐτοκράτορες καὶ ἐν στρατοπέδοις ἐχρῶντο ἀφθῶν μύρων.

Κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας οἱ ἄστοι τῶν λεγεῶνων των περιεβρέχοντο δι' ἀρωμάτων, ἐν δὲ τοῖς θεάτροις κατὰ τὴν ὄραν τῶν παραστάσεων λεπτοὶ σωλῆνες ἀφ' ἱκανοῦ ὕψους ἐξέχεον ἀρωματώδη δρόσον, πίπτουσαν ἐν εἰδει λεπτῆς βροχῆς ἐπὶ τῶν ἡδυπαθῶν θεατῶν.

Ἐν Γαλλίᾳ μετὰ τὴν ἀναγέννησιν εἰσῆλθη ἡ τῶν μύρων προτίμησις. Οἱ ὑπὸ τὸν Φραγκίσκον τὸν Α' διατελέσαντες Ἴταλοι τὸ πρῶτον ἐγενέκυσαν τὴν συνήθειαν ταύτην, ὑπὸ δὲ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἔλαβεν ἐπίτασιν. Ὁ Διάσθημος Διάνος Πουμπιὲ προμηθευτὴς αὐτῆς τῇ παρεῖχεν ἀφθονα τὰ τῆς φιλοκαλίας μέσα, ὥστε ἡ διαρκὴς ἀνθηρότης της ἐκίνοι τὸν φθόνον τῶν συνομιλήκων της. Οἱ Βαλουὰ μετέπειτα ἐπεδόθησαν εἰς τὰ μύρα μέχρι καταχρήσεως, ὅποτε ἡ συνήθεια ἐξέλιπε παντελῶς ἐπὶ Λουδοβίκου XIV ἵνα ἐπαναληθῇ ἐπὶ τῆς ἀντιβασιλείας. Ἐπὶ Μαρίας Ἀντωνέττας αἱ ἀρωματικαὶ διαθέσεις τῶν κυριῶν ἐλεπτύνθησαν. Τὸ ρόδον καὶ τὸ ἴον διεδέχθησαν τὰ ὀξέα καὶ δροσιτικὰ ἀρώματα. Ἡ ἐπανάστασις ὅμως ἐτροποποίησεν ἐκ βάρθρων τὴν βιομηχανίαν τῶν μύρων καὶ ἕκαστον τούτων ἔφερε κατόπιν σημαντικὸν ὄνομα. Ὑπῆρξαν μύρα Σαμφῶν, Γολιάθ, ὅπως ὑπῆρξαν ἐνδύματα *λαιμητόμου Βίσμαρκ* καὶ νῦν ὑφάσματα *Ἰφέλ*. Τὰ ἐν Ἑλλάδι ἄλλοτε καὶ ἐν Ρώμῃ ἀρωματικὰ λουτρά ἐθεωρήθησαν ἐν Γαλλίᾳ, ἐν καιρῷ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως ὡς ἀπαραίτητοι τῆς πολυτελείας κανόνες.

Ἡ Κυρία Ταλιὲν μετὰ τὸ ἐκ χαμαικεράσων καὶ φραγκοσταφυλῶν λουτρῶν της ὑπέβαλλεν ἑαυτὴν εἰς μυροδὴν ἐντριβήν. Ὁ Βοναπάρτης καθέκαστην περιεβρέχετο τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαμὸν δι' ὕδατος Κολωνίας. Ἡ ἀνακαινιστικὴ ἐκείνη ἐποχὴ ἀνήγαγε τὴν τῶν μύρων ἐξόδευσιν εἰς σημεῖον ἀπίστευτον. Ἐκτοτε ἡ τῶν ἀρωμάτων χρήσις ἐγενεκυθή, πλὴν δὲν ἐτροποποιήθη. Τόσῳ ἡ μεγάλη Κυρία ὄσῳ ἡ ἀπλή ἐργάτις θεωρεῖ ἀναγκαίαν τὴν χρῆσιν τῶν μύρων, ὥστε μετ' ἰδιαζούσης φιλοκαλίας τὰς βλέπει τις τοποθετούσας τὴν ριζόκωνιν παρὰ τῷ φιαλιδίῳ τοῦ ἴου, ἐπὶ τοῦ κομψοῦ κομμωτηρίου των. Καὶ ἐν τούτοις μεθ' ὄλας τὰς φημιζομένας κλίσεις μας καθυστεροῦμεν πολὺ τῶν Ἀνατολιτῶν. Οἱ Κινέζοι μᾶλλον ἀβροδίαιτοι χρῶνται τῶν μύρων ἐν πᾶσι.

Ἡ ἐξωτερικὴ των λατρεία, ὁ οἰκογενειακὸς των βίος, αἱ διασκεδάσεις των, αἱ ἀπολαύσεις των δὲν στεροῦνται μυροπνοῆς.

Οἱ ναοὶ των κατεσκευασμένοι ἐξ ἀρωματικῶν ξύλων σκορπίζουσι μετὰ τῶν πρὸ τῶν εἰκόνων των βῆναλισκομένων εὐω-

Βουργονδούς, οἵτινες ἐπετέθησαν ἐναντίον ἰδίᾳ τοῦ σημείου, τὸ ὅποιον αὐτὴ ὑπερήσπιζε μετ' ἀκαταπτώτου ὀρμῆς. Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἦτον ἀτρόμητος. Ἐνθαρρύνουσα τὰς καὶ τοὺς περὶ αὐτὴν ἐξηκολούθησεν ὑπερασπιζομένη τὸ τείχος καὶ θραύσιν φοβεράν ἐμποιοῦσα εἰς τὸν ἐχθρὸν μέχρι τῆς ἐσπέρας, ὅτε ἀφίκοντο καὶ αἱ παρὰ τῆς πρωτεύουσας ἀναμενομένοι ἐπικουρία. Οἱ Βουργόνδιοι ἀπελπισθέντες ἔλυσαν τὴν πολιορκίαν καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ἴδια.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀποσταλείσης ἐπικουρίας στρατάρχης Λοεάρ, μαθὼν ὅτι ἡ νίκη καὶ σωτηρία τῶν Μπωβεστανῶν ὤφειλετο εἰς τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνδρίαν τῆς Ἰωάννας προσεκάλεσεν αὐτὴν ἐπιτήμῳ ἐνώπιον τῶν προῦχόντων τῆς πόλεως καὶ τῶν εὐγενῶν τῆς ἀκολουθίας του.

Ἡ Ἰωάννα παρουσιάσθη σεμνὴ καὶ συνεσταλαμένη, φέρουσα ἀνὰ χεῖρας τὸν μικρὸν πέλεκυν της, οὗ τόσο εὐγενῆ ἐποιήσατο χρῆσιν.

Ὁ στρατάρχης συγχάριεν αὐτὴν καὶ παρουσιάζων πρὸς τοὺς συμπολίτας της ὡς εὐεργέτιδα προτέθηκε: «Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ὀνομάζεσθαι Ἰωάννα Hachette» (ἡ λέξις αὕτη σημαίνει μικρὸν πέλεκυν). Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι ἡ ἡρώς καὶ σώτριά της ἰαλλίας Ἰωάννα δ' Ἄρκι ἐπιδοκιμάζει ἄνωθεν τὸν τίτλον τοῦτον, ὅν ἡ πατρίς σοὶ ἀπονέμει, ὡς ἀπένειμε πρὸς αὐτὴν τὸν τοῦ ξίφους.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ Ἰωάννα ὀνομάζετο μετὰ τὸ νέον τοῦτο ὄνομα. Ὁ δὲ Λουδοβίκος XI ἐπιθυμῶν νὰ ἀνταμείψῃ τὸν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀναπτυχθέντα γυναικεῖον ἡρωϊσμόν διέταξεν, ὅπως εἰς τὰς τελετὰς τοῦ προστάτου τῆς πόλεως Ἀγίου αἱ γυναῖκες προηγούνται τῶν ἀνδρῶν. Πρὸ δωκάδων ἐτῶν ἡ πόλις Μπωβὲ ἤγειρεν ἀνδριάντα πρὸς τὴν ἐξοχὴν ἐκείνην παρ' ἑθνον, καὶ κατὰ τὴν 16ην Ἰουνίου τελεῖται ἐπίσημος λιτανεία καὶ ἐθνικὴ, οὕτως εἰπεῖν, ἐορτὴ εἰς ἀνάμνησιν αὐτῆς.

Ἡ πόλις Μπωβὲ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην στολιζέται ὡς φιλόδοξος κόρη μετὰ ἄνθη καὶ σημαίας. Χιλιάδες ἀνθρώπων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων παρατάσσονται κατὰ τάξεις καὶ ἀξιώματα καὶ ἡ συνοδεία ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Νκοῦ, διευθυνομένη πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὀχυρώματος, ἔνθα σήμερον ὑψοῦται ὁ ἀνδριὰς αὐτῆς. Προηγούνται αἱ νεώτεροι τῆς πόλεως νεάνιδες λευγεμονοῦσαι. Ταῦταῖς ἔπονται αἱ ὑπερδεκακοταετίδες φέρουσαι κυκλῆν τοῦ οὐρανοῦ ἐσθῆτα. Μετ' αὐτάς οἱ γέροντες. Ἐπειτα τὰ διάφορα σωματεῖα, ἐπιτροπαί, συντεχνίαι μετὰ σημαῶν καὶ στεφάνων, αἱ δημοτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ μετὰ ἐπιστήμους στολάς, ὁ ἐπίσκοπος προηγούμενος τοῦ κλήρου, καὶ αἱ στρατιωτικαὶ μουσικαὶ τονίζουσαι τὰ μᾶλλον ἐνθουσιώδη τῶν ἡμάτων. Ἡ ἀκολουθία ἴσταται πρὸ τοῦ ἀγάλματος. Εἴκοσι καὶ μία δεκακοταετίδες παρθένοι προσέρχονται καὶ θέτουσιν ἐναλλάξ πῦρ εἰς εἴκοσι ἐν πυροβόλα, ἅτινα ἐκπυροστοῦσι καθ' ἡν στιγμὴν ἡ μουσικὴ ἀνακρούει τὸν ἐθνικὸν ὕμνον τῆς Γαλλίας καὶ ὁ λαὸς ζητωκραυγάζει καὶ ψάλλει τὸ εἰς τιμὴν τῆς Ἰωάννας Hachette συντεθὲν καὶ τονισθὲν ἄσμα.

Ὁ ἀνδριὰς της καλύπτεται κυριολεκτικῶς ὑπὸ σημαῶν καὶ πολυαρίθμων στεφάνων, ὅς αἱ σύγχρονοι Μπωβεστανὶ πλέκουσιν εἰς τιμὴν ἐκείνης, ἣτις τόσῳ περιφανῶς ἐδόξασεν ἐν τῇ πόλει των τὸ γυναικεῖον φύλον.

Ἐλένη Κωστοπούλου.

δὼν θυμιαμάτων ἡδυπαθὲς ἄρωμα. Λέγεται μάλιστα ὅτι εἰδικῶς κατέχουσι τὴν σκευασίαν ἀρωματωδῶν σφαιριδίων ἐπὶ τοῦ πατώματος ἐγκατεσπαρμένων, ἐφ' ὧν ὀλισθαίνοντες «οἱ μικροὶ τοῦ οὐρανοῦ κράτους πόδες» καθίστανται ἔτι κομφοὶ ἔτι θελητικοί. (κατ' αὐτοὺς βέβαια). Τὸ μῦρον, εἴτε τὸ φυτὸν εἴτε ἡ τέχνη παρασκευάζει αὐτὸ, εἰσπνεόμενον ἀπροφυλάκτως ἐπιφέρει ἐγκεφαλικὸν ἐρεθισμόν, δολίως εὐχάριστον τὸ πρῶτον. Εἶτα λαθραίως πως ὁ ἐρεθισμὸς οὗτος ἀποβαίνει κεφαλαλγία καὶ ἀπὸ κεφαλαλγίας ἐκδηλοῦνται τὰ συμπτώματα βεβαίας δηλητηριάσεως. Φυσικῶ τῷ λόγῳ τὰ τεχνικὰ μῦρα εἶναι ἐπιβλαβέστερα τῶν ἐκ φυτικῶν οὐσιῶν προερχομένων καὶ ἐν τούτοις τὰ βιομηχανικὰ μυσρεψεία ἐκείθεν τὸ πλεῖστον ἰσχύονται αὐτά. Τὸ ἄρωμα τοῦ πυκραμυγδάλου ἔχει τί τὸ βλαπτικόν; εἴτε ὡς κόνις, εἴτε ὡς σάπων εἴτε ὡς μῦρον δὲν ἀποδίδει ἐλαφρὰν καὶ γλυκεῖαν ὁσμὴν; καὶ ἐν τούτοις ὁ αἰθρὸς οὗτος, ἐφευρέθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ σοφοῦ χημικοῦ Mitscheifich τὸ 1834 καὶ μετὰ εἰκοσαετίαν ὄλην ἐξετιμῆθη καὶ ἐγενεκεύθη. Σήμερον ἡ ἐφεύρεσις αὕτη θεωρεῖται παλαιὰ τὸ ἀνθρακοῦχον hippurique ἀντικατέστησε τὴν Βενζίνην, ἡ δὲ χημεία βραίνει ὕλην γενναίως βήμασι πρὸς τὰ πρόσω. Οἱ αἰθέρεις caprilyqués ἐσάτως ἐφευρεθέντες κατέχουσι τὴν πρῶτην θέσιν. Μεγίστη ὄθεν ἀπαιτεῖται προσοχὴ εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἀρωμάτων. Ὁ ἰατρός Βίνβερ διατείνεται ὅτι ἕκαστον ἄτομον δέον νὰ ἐκλέγῃ εἰδικὸν ἄρωμα, ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν ἡλικίαν, τὰς κλίσεις, τὰς ἀπολαύσεις αὐτοῦ. Καὶ διατί προσθέτει νὰ μὴ ἀναγνωρίζωμεν τοὺς οἰκείους μας ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἀρωματισμοῦ τῶν, ὅπως τοὺς ἀναγνωρίζωμεν ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς τῶν.

Ἰπάρχει δι' ἕκαστον χαρακτῆρα γυναικῆς ἄρωμα οἰοεὶ ἀντιστοιχοῦν. Διὰ τὴν πνευματώδη ὁ Ἰασμος, τὴν Κυρίαν τοῦ κόσμου ἢ (magnolia) τὴν πλήρη δράσεως γυναικίαν, τὴν νεάριδα τὸ ρόδον, τὸ λεμόνιον διὰ τὴν μελαγχροινὴν, ἐνῶ τοῦ ἡλιτροπικοῦ ἢ λαυθάνουσα συμπαθῆς ὁσμὴ ἀνήκει εἰς τὴν χήραν. Μήπως οἱ χρωματισμοὶ καθυστεροῦσι μερισμῶ; Καὶ δὲν περιβάλλει ἡ ἕανθὴ τὴν αἴγλην τῆς διὰ τοῦ κυανοῦ, ὅπως ὁ οὐρανὸς τὸν ἥλιον; Ἡ ἐπαγωγὸς μελαγχροινὴ δὲν προτιμᾷ τὸ ἐρυθροῦν, τὸ κίτρινον, ἐξουδετεροῦσα τὸ ἀγροτικὸν κάλλος τοῦ χρυσαυθέμου ἢ τῆς μήκονος; Οὕτως ἐπιτάσσει αὕτη ἡ φύσις! Ἐν πᾶσι, Κυρίαί μου, καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἁρμονία. Διὰ τὸν λόγον λοιπὸν αὐτὸν τὰ βραεῖα ἄρώματα θὰ ἀποσκορακισθῶσιν ὑπὸ τῶν λεπτοφυῶν καὶ ἀξιαγᾶστων φύσεων, ὅπως ἀναπληρωθῶσι δι' ἐλαφρῶν καὶ γλυκέων.

Ὡς γνωστὸν τὸ ἄρωμα ἐπιδρᾷ εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Ἀναλόγως δὲ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐντυπώσεως, τοῦ ἐρεθισμοῦ, αἱ κυρίαὶ ἐδηλοῦμεναι θέλουσι ρυθμίσει τὴν προτίμησίν των, ἥτις ἔσται ἐνδειξίς τῆς ἀναλόγου ψυχικῆς των εὐαίσθησις.

Ἀποχὴ ἐντελής ἀπὸ τὰ cosmetique, τοξικὰς σκευασίας ἐπικαθημένας ὀριζοκόνεις, δραστηκὰ ἄρώματα, ὅπως ἀπαλαττώμεθα τῶν διαρκῶν κεφαλαλγιῶν, σοβαρῶν νευρικῶν δονήσεων.

Ἀρωματισθῆτε ὄθεν, εὐγενεῖς δέσποιναι, ὡς δυνατὸν λεπτότερον, καθόσον τὸ ἄρωμα ἔσται ἀνάλογον σύμβολον τῶν εὐγενῶν τῆς καρδίας σας αἰσθημάτων καὶ μὴ τολμήσητε μὴ, οὐδέποτε νὰ θεωρήσητε τοῦτο ὡς ἐξευρωπαϊσμόν, ἀλλὰ καθαρῶς καθαρῶτα ἐξελθνησμόν, ἀφοῦ οἱ πρόγονοί μας ποδὸ τῶν εὐρωπαϊῶν ἀρωματίζοντο.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Μαρία Βελλῆ.

ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΕΙΑ ΝΗΠΙΩΝ

Ἐν Ἑλλάδι μεγίστην δυσκολίαν ἀπαντῶσιν οἱ θέλοντες νὰ προμηθευθῶσι γάλα τῆς ἀγελάδος ἐντελῶς ἄδολον. Εἶναι ἀληθές ὅτι τὰ πρό τιων ἐτῶν συστηθέντα γαλακτοκομεία μετ' ἀόκνου ζήλου ἐργάζονται, ὅπως θεραπεύσωσι τὸ κακόν, ἡμεῖς δὲ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπιδιώκουσαι θέλομεν ὀμιλήσῃ δι' ὀλίγων λέξεων περὶ τοῦ ἄρτι ἐν Βερολίῳ συστηθέντος, ἐξαιρετικῶς διὰ νήπια καὶ ἀσθενεῖς γαλακτοκομείου.

Γνωρίζομεν ἤδη ὡς ἀσφαλῆ τὴν γνώμην τῶν ἰατρῶν, ἥτις ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ἄδολον ἀγελαδινὸν γάλα εἶναι ἡ μόνη τροφή, ἥτις δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ παρὰ τοῖς νηπίοις τὸ μητρικὸν γάλα. Ὅσον ὅμως θρεπτικὸν εἶναι τὸ ἄδολον γάλα, τόσον καταστρεπτικὸν διὰ τὴν υγείαν τῶν μικρῶν ἀποβαίνει ὅτε εἶναι εἴτε νοθευμένον, εἴτε ξυμεινόμενον. Ἴνα τὸ γάλα ὅπερ προμηθευόμεθα εἶναι ἐντελῶς ἄδολον καὶ κατὰλληλον διὰ τροφὴν νηπίων, δέον νὰ λαμβάνωμεν αὐτὸ μόνον ὑπὸ τοὺς τρεῖς ἀκολουθούσους ὅρους: Πρῶτον αἱ ἀγελάδες ὀφείλουσι νὰ εἶναι ὑγιεῖς, δεύτερον νὰ τυγχάνωσι μεγάλης περιποιήσεως—ἄλλως καὶ τὸ γάλα αὐτῶν οὐδεμίαν θρεπτικὴν ἀξίαν δύναται νὰ ἐμπεριέχῃ,— καὶ τρίτον νὰ λαμβάνωμεν αὐτὸ ἅμα ὡς ἀμελεχθῆ καὶ ὄχι ἀφοῦ ἀφαιρεθῆ τὸ χρησιμεῖον εἰς κατασκευὴν βουτύρου καὶ τυροῦ. κύριον συστατικὸν αὐτοῦ.

Ἐν Στουτγάρδῃ τῆς Γερμανίας πρῶτος ὁ οἰκονομικὸς σύμβουλος Grub ἰδρύσεν ἐν ἔτει 1875 γαλακτοκομεῖον ἀποκλειστικῶς προμηθεύον γάλα ἄδολον καὶ νωπὸν δι' ἀσθενεῖς καὶ νήπια. Δὲν ὤκνησαν δὲ πλείσται ἄλλαι πόλεις νὰ ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμα τοῦτο, ἀναγνωρίζουσαι τὰς ἐκ τῶν γαλακτομείων τούτων προκυπτούσας ὠφελείας.

Πρὸ ἐνός ἔτους ἰδρύθη καὶ ἐν Βερολίῳ γαλακτοκομεῖον τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπιδιώκον, τόσον καλῶς δὲ κατηρητισμένον τυγχάνει, ὥστε νὰ κατέχῃ θέσιν ἐπιφανῆ μεταξὺ τῶν διὰ τὴν υγείαν τοῦ κοινοῦ ἐργαζομένων καταστημάτων.

Τὸ ἐν Βερολίῳ γαλακτοκομεῖον εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ μεγαλύτερον ἴδρυμα τοῦ εἴδους τούτου. Χρεωστῆ δὲ τὴν σύστασιν αὐτοῦ εἰς τὸν ἄοκνον οἰκονομικὸν σύμβουλον Grub, ὅστις βλέπων ὅτι τὸ Βερολίον μεγάλως ὑπελείπετο τῶν ἄλλων γερμανικῶν πόλεων, μὴ ἔχον τοιοῦτον γαλακτοκομεῖον, κατόρθωσε διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ κοινοῦ νὰ ὑδρῶσῃ τὸ ρηθὲν κατὰστημα.

Τὸ κύριον ἴδρυμα συνίσταται ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν Streicher ἰδρυθέντος βουστασίου, ὅπερ παρέχει χῶρον διὰ 250 ἀγελάδας. Εἶναι τέλειον κατὰ τὸν φωτισμὸν καὶ ἀρισμόν. Ἀπασαί αἱ ἀγελάδες κατὰγονται ἐξ Ἑλβετίας, διότι πασίγνωστον τυγχάνει ὅτι αὐταὶ εἰσὶν αἱ καταλληλότεραι πρὸς προμήθειαν καλοῦ γάλακτος. Πρὸ τοῦ νὰ ἀγορασθῶσιν αἱ ἀγελάδες ὑποβάλλονται εἰς ἰατρικὴν ἐξέτασιν, μετὰ ταῦτα κρατοῦνται ἐπὶ τινα καιρὸν μεμονωμέναι καὶ ὑπὸ αὐστηρῶν ἐπιτηρήσεων καὶ τέλος ἐρχόμεναι εἰς συνάφειαν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀγελάδων καθυποβάλλονται εἰς τὴν καθημερινὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ εἰδικοῦ κτηνιάτρο.

Τῶν βουστασιῶν ἡ εἴσοδος εἶναι ἐλευθέρη εἰς τὸ κοινόν, ὅπερ ἰδιοῖς ὁμμασιν δύναται νὰ κινήσῃ περὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ἐπικρατούσης καθαριότητος καὶ τάξεως. Μεγάλῃ προσοχῇ καταβάλλεται ὡς πρὸς τὴν διατροφήν τῶν ἀγελάδων. Ἀποφεύγουσι πάν- ὅτι δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ γάλα, ἀποκλειστικῶς δὲ τρέφον-

τι μὲ ἐκλεπτότερον χόρτον καὶ ἄχυρον. Τοιοῦτοτρόπως τὸ γάλα εἶναι καθαρὸν καὶ συνάμα ὑγιές, δις δὲ τῆς ἡμέρας ἀμελεγόμενον διαμοιράζεται εἰς τοὺς καταναλωτάς. Τὸ γαλακτοκομεῖον τοῦτο μὴ κατασκευάζον οὔτε τυρὸν, οὔτε βούτυρον εὐκόλως ἀποδεικνύει ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν συστατικῶν τοῦ γάλακτος ἀφαιρεῖ, μόνον παρασκευάζει τὸ κοινῶς λεγόμενον τοῖρος ὃς θεωρούμενον κἀλλιστον φάρμακον κατὰ τῆς ἀδυναμίας.

Μεγίστην πρόδον ἀναδεικνύει ἡ ἐν τῷ καταστήματι ἐπικρατούσα μέθοδος, ἥτις διὰ τῆς βράσεως κατορθώνει νὰ διατηρῆ τὸ γάλα νωπὸν ἐπὶ πολὺ περισσώτερον χρόνον ἢ ἐὰν ἀφίκετο εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ κατάστασιν. Τὸ καλλίτερον γάλα, ὡς γνωρίζομεν, εὐκολώτατα ξυμίζει, ὡς κοινῶς λέγομεν. Διὰ τῆς βράσεως τὰ μικροβία ἀποθησίσουσι καὶ τὸ γάλα δύναται νὰ διατηρηθῆ περισσώτερον. Το βράσιμον οὐδόλως βλάπτει τὸ γάλα, μάλιστα καθιστᾷ αὐτὸ ἐλαφρότερον.

Ὁ ἐν Μονάχῳ καθηγητῆς Ivxhlet ἀνεκάλυψε ἰδιαιτέρον μηχανήμα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Τοῦ μηχανήματος δὲ τούτου ποιοῦνται χρῆσιν ἐν τῷ βερολιναίῳ γαλακτομείῳ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους προμηθεύμενον γάλα εἶναι ἀκριβώτερον τοῦ συνήθους, ἀλλὰ εἶναι σωτήριον διὰ παιδία καὶ ἀσθενεῖς καὶ βεβαίως πολὺ εὐθηνότερον τῶν διαφόρων παρασκευασμένων ζυμῶν καὶ αλεύρων, ἅτινα ἄλλοτε τόσον πολὺ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετεχειρίζοντο. Ἰδρύματα ὡς τὸ ρηθὲν ἔχουσι κύριον σκοπὸν τὴν ἐλάττωσιν τῆς θνησιμότητος παρὰ τοῖς νηπίοις, πρὸς τούτους δὲ πρέχουσιν ἄδολον καὶ καλὴν τροφὴν πρὸς ἀναρρωνύοντας, ὥστε οἱ ἰατροὶ δὲν παύουσι συτταίνοντες αὐτά. Μεγάλως ὠφελοῦσι δὲ τὸ κοινόν, διότι τὰ λοιπὰ γαλακτοκομεία φιλοτιμούμενα καὶ φοβούμενα μὴ ἀπολέτσωσι τοὺς πελάτας αὐτῶν, προσπαθοῦσιν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ εὐχαριστῶσιν αὐτούς, διότι γνωστῆς γενομένης τῆς ἀξίας τοῦ ἄδολου γάλακτος, δὲν δύναται εὐκόλως πλέον νὰ πωλῶσι νοθευμένον τοιοῦτον. Ποσάκις διὰ τοῦ γάλακτος δὲν μετεδόθη ὁ τύφος, ἡ ὀστρακίη καὶ ἡ διφθερίτις, διὰ τῆς ἐπικρατούσης ὅμως ἐν τοῖς ἰδρύμασι τούτοις ἰατρικῆς ἐπιβλέψεως τῶν ἀγελάδων πᾶς κίνδυνος ἀπεσοβήθη.

Ἐξ ὅσων ἐγράψαμεν φανερὰ ἀποβαίνει ἡ ἐκ τοιοῦτων ἰδρυμάτων προκύπτουσα ὠφέλεια, εὐχῆς δὲ ἔριον ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν καὶ ἐν Ἑλλάδι συνιστῶντο γαλακτοκομεία, λειτουργοῦντα ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους ὡς τὸ ἐν Βερολίῳ. Περιττὸν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ ἰδρυταὶ τοιοῦτων καταστημάτων ὄχι μόνον τὴν ἠθικὴν ἀμοιβὴν ὡς συντείνοντες εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῆς θνησιμότητος τῶν νηπίων θὰ εἶχον, ἀλλὰ καὶ τὰς εὐχὰς τῶν τέκνων των ὡς τὴν μεγαλητέραν αὐτῶν εὐτυχίαν.

(Ἐρανισθὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ περιοδικοῦ Gartenlaube, Ἐν Μαγχεστρί, τῇ 13)25 Μαΐου 1889. Αἰκ. Α. Λάμπρου.

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

[Συνέχεια ἴδε προηγ. ἐύλλν]

Ἡ κυρία Ἀρνῶ; Εἶμαι ἐγὼ Κύριε. Καὶ ἐπειδὴ ἐβλεπεν ὅτι ὁ ἄγνωστος εἶχε νὰ τῇ ὀμιλήσῃ, τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸ μόνον δωμάτιόν της προσφέρουσα τὸ κάθισμα, εἰς τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἐκάθητο.

Ἄλλ' ὁ φαλακρὸς κύριος χαιρετῶν ἐκ νέου ἐμεινεν ὄρθιος. Γράψετε, Κυρία; ἠρώτησεν ὀλίγον ἀποτόμως. Κύριε. . . .

Συγγνώμην, Κυρία! Ἡ ἐρώτησίς μου σὰς ἐκπλήττει καὶ ἐκβάλλων ἀπὸ τοῦ θυλακίου του ἐπιστολῆν, προσέθηκεν: ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή, ἥτις μὲ ἀπευθύνθη παρὰ τινος ἐπαρχιωτίδος Κυρίας ἐκτιμώσης τὰ προτερήματά σας: μὲ παρεκάλεσε νὰ σὰς προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου, γνωρίζων ὑμᾶς μὲ τοὺς διαφόρους βιβλιοπώλας καὶ ἐκδότας. Ἰδοὺ τί μὲ ὀδηγεῖ παρ' ὑμῖν.

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ζητῶ συγγνώμην, Κύριε, ἀναγνωρίζουσα εἰς τὸ διάβημα τοῦτο τὴν ἐξαιρετικὴν Κυρίαν Ἐρβιέ. Ἐπέδειξε πάντοτε πρὸς ἐμὲ αἰσθημάτων φιλικὰ καὶ ἂν ἦτο πλουσία βεβαίως δὲν θὰ εὐρισκόμην εἰς Παρισίους. Συγχωρήσατέ μοι, Κύριε, διὰ τὴν ὑποδοχὴν μου στενοχωροῦμαι δεχομένη ὑμᾶς εἰς τοιοῦτον ψῦχος ἄνευ πυρός.

Μὴ ὀμιλῶμεν περὶ ἐμοῦ, Κυρία, παρακαλῶ. Αἰσθάνομαι τὸ ψῦχος καὶ διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἰς τὸ ἐξῆς τὴν στέρησιν, ἢν ἐπιβάλλετε εἰς ἐαυτὴν τόσον γενναίως: ἔρχομαι ἐξ ὀνόματος τῆς φίλης σας νὰ σὰς προσφέρω προθύμως τὴν συνδρομὴν μου. Γνωρίζω τὰς ἐφημερίδας πάσας καὶ τοὺς ἐκδότας αὐτῶν, διότι ὡς ἰατρός ἔχω τὴν μανίαν νὰ δημοσιεύω ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παρατηρήσεών μου: ἂν τὸ ἐπιτρέπετε ἀπὸ τῆς αὔριον θὰ σὰς παρουσιάσω ἡ μᾶλλον θὰ παρουσιάσω τὰ χειρόγραφα σας εἰς τιμίους καὶ καλοὺς ἐκδότας, διότι μαντεύω τί κοστίζει εἰς γυναῖκα νὰ ὑποταχθῆ εἰς τοιαύτην βράσαν. Γνωρίζω ὅτι γράφετε εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀρέσκητε εἰς τὸν κόσμον, τὸν ἀγαπᾶντα τὴν ὑγίαν φιλολογοίαν. Ἐπιθυμῶ ὅπως ἐντὸς μηνὸς εὐρίσκησθε εἰς θέσιν ἀνταξίαν ὑμῶν.

Μὴ ζητήτε. . . νὰ μὲ εὐχαριστήσητε Ἐγὼ θὰ σὰς εὐχαριστήσω, διότι δέχεσθε τὰς ὑπηρεσίας μου. Αὔριον σὰς ἀναμένω εἰς τὸ γραφεῖόν μου τὴν 11ην ὥραν π. μ. ὅπως ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν ἔργων σας καὶ ὑποβάλλω ὑμῖν παραγγελίαν, ἢν θ' ἀκολουθήσητε, δὲν ἔχει οὔτως; . . . Θὰ παράσκητε εἰς τὸν γέροντα ἰατρὸν τὴν χαρὰν ταύτην!

Ἐν τούτοις ἀνάψατε ἰσχυρὸν πῦρ. Μὴ φοβῆσθε νὰ κάμητε ρῆγμα εἰς τὰς οἰκονομίας σας! τοῦτο ἡ γραφίς σας θὰ πληρώσῃ χαλέως: καὶ τώρα ἰδοὺ ἡ διεύθυνσίς μου. Ἐς αὔριον τέλιον μου!

Προφέρων τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ὁ γέρον ἰατρός ἦτο συγκινημένος; Ἐν δάκρυ ἔρρεεν εἰς τὴν ἄκραν τῶν ὡς χιόν λευκῶν βλεφαρίδων του.

Μόλις ἡ κυρία Ἀρνῶ ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ τῷ ἀπευθύνῃ λόγους τινὰς εὐγνωμοσύνης, διότι ἀμέσως κατήλθε τὰς βαθμίδας μετὰ τῆς ζωηρότητος ἀνδρὸς τριακονταετοῦς. Ἦτο τόσῳ ἐλαφρὸς ὁ ἀγαθὸς ἰατρός, σκεπτόμενος ὅτι ἔσωζεν ἐκ τῆς ἀθλιότητος γυναῖκα διακεκριμένην, ἣς τῷ εἶχον διηγηθῆ τὴν συγκινητικὴν ἱστορίαν. Δὲν ἦτο τὸ πρῶτον θαῦμα, ὅπερ ἀνελάμβανε τῇ βοηθείᾳ τῆς θείας προνοίας: ἀλλ' ἂντι ἡ καρδιά του νὰ σκληρύνηται ὑπὸ τῆς συνηθείας, εὐρίσκειν ἐκάστοτε νέα θέλητρα εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν.

Μείνασα μόνη ἡ κυρία Ἀρνῶ ἤρξατο νὰ σκέπτηται. Ὅτι πρὸ ὀλίγου τῇ συνέβαιεν ἦτο τόσῳ παράδοξον, τόσῳ ἀπρόοπτον, τόσῳ εὐτυχὲς πρὸ πάντων, ὥστε νῦχαρίστησε τὸν Θεὸν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της, καὶ ἀκολούθως κατέστησε κοι-

νωνους των κατ' αυτην δια του βλεμματος τας δυο εικονας, αιτινες απετελουν την μονην εν τω βίω της χαραν ως και την μεγιστην θλιψιν.

Την επαυριον ηγεθη ενωρις, ηναψε πυρ και ενεδυθη νο- χελως προ της εστιας, ενθα εθερμαινετο κύπελλον γαλακτος. Μετα το λιτον της προγευμα, εθηκεν υπο το μελαν επανω- φριον της τα ολιγα εκεινα χειρόγραφα, απερ ενομισεν αξια να παρουσιασθωσιν εις τον προστάτην της, και ελαβε δια βήματος σταθερου την οδον των κρηπίδων.

Το ψυχος ητο δριμύτερον του της προτεραιας και ο ουρα- νος ητο επιβεβαρυνμενος υπο μελανων νεφων, προαγγελόντων χιόνα· αλλά τι την εμελλεν η αθλιότης του ουρανού, το ψυχος της ατμοσφαιρας, τωρα οτε ειχε στήριγμα εν τη απε- ράντῳ ταύτῃ Βαθυλῶνι, ενθα αι ασθeneis φωναί απονησκου- σιν αποπνιγόμεναι εν τῷ μέτῳ του θορύβου. Εδβαινε πάν- τοτε σκεπτομένη ουχι τας ματαιας απολαύσεις, ουχι την δό- ξαν, ἀλλ' ειδός τι ευμερίας μη υποκειμένης εις τας καθημε- ρινὰς στερήσεις, αιτινες εννευρίζουσι το σώμα και αφαρπάζου- σιν εν της ψυχης τας ελευθερας σκέψεις, και εν της καρδίας την ευκολίαν να επικαληται αναμνήσεις εναλλάξ φαιδράς η θλιβεράς.

Εδβαινε κύπτουσα εις τον μικρον πράσινον τάφον του τέ- κνου της, εις το βάθος αγαπημένης κοιλάδος· ελεγεν οτι καθ' ην ημέραν θα εχη εξασφαλιση μέσα τινά υπάρξεως, θα απε- χώριζεν εκ του προϋπολογισμού της το αναγκαιον κεφάλαιον δια να τρέχη εις το χλοερὸν εκεινο ὕψωμα, ὅ' δ' ἐκοιμήτο ὁ ἀγαπητός της ἄγγελος· οτι θα τον ἐκάλυπτεν δια δανύρων και ανθίων, και οτι το παιδίον, ἐξυπνῶν ἴσως υπο της χλοε- ρὰς ταύτης ὁρόσου, θα ἐσπίρτα εν τη ψυχρῇ κλίνῃ του καλῶν την μητέρα του. Ω! Τα χρήματα επιτρέπουσιν ὄλας τὰς ἡδονὰς, και τὰς εκ της λύπης ἀκόμη!...

Εισερχομένη εν τη ὁδῷ Jardenet, η Κυρία Ἀρνὼ ησθάνθη την καρδίαν της παλλομένην βιαίως και τους ὀφθαλμούς της ὑγραינוμένους. Συγκινησας, ην δὲν προσεπάθει να ἀναλύση την ἐκυριευσεν· αι κνημαί της ετρεμον και ἐκάμπτοντο. *Ἰδω- μεν, πτωχὴ Καρλόττα! ελεγε καθ' ἑαυτήν, συγκεντρούσα τὰς δυνάμεις της, μήπως η ευτυχία θα σε εὑρισκεν ἀσθενε- στέρην η η ἀμηχανία; Ὀλίγη ἐνεργητικότης! δὲν εἶσαι πλέον μόνη εν τῷ κόσμῳ.

Εστρε διεκ βιαίου κινήματος τον κώδωνα του ἱατροῦ. Βήματα συρόμενα ηκούσθησαν εν τῷ διαδρόμῳ. Η βα- ρεῖα θύρα ἐστράφη βραδέως ἐπὶ των στροφίγγων της και γέρον ὑπηρέτης ἐνδεδυμένος μελανα ἐνερανίσθη.

Ο ἱατρὸς Μονβίλ; ... Η κυρία ... δὲν γνωρίζει! ... ἐψιθύρισεν ὁ ὑπηρέτης δια σχεδὸν ἐσθεσμένης φωνῆς.

Τι θέλετε να γνωρίζω! ὁ ἱατρὸς μου εἶπε χθὲς να εἴθω την προῶν ταύτην να τον εὔρω, ἤλθον καθ' ἡν ὥραν μου πα- ρήγγειλε· μήπως ηναγκάσθη να ἐξέλθῃ;

Εἶθε, κυρία! ἀλλ' εἶναι φοβερόν. Πτωχῆ μου κύριε! ... Καλέ μου κύριε! ... Δὲν με ἐννοεῖτε κυρία ... ὁ ἱατρὸς εἶναι νεκρός! ...

Νεκρός! ... Λέγετε νεκρός; ... (Ἐπεται τὸ τέλος)

Ο ΕΝ ΤΟΙΣ ΥΔΑΣΙ ΚΟΣΜΟΣ

[Συνέχειαν ἴδε προηγ. φύλλον]

Πληγείς οὔτος καθίσταται μανιώδης, ὄρμα μετὰ γενναϊό- τητος κατὰ του ἐχθροῦ, κτυπᾷ αὐτόν δια των ἀκαταμαχί- των ὀδόντων του, θραύει τὰ ὄπλα του ἀρξαμένου χειρῶν ἀδι- κων, ρίπτεται ἐπὶ των ἐφορκίδων, τὰς συλλαμβάνει δια των ὀδόντων του και διαπερῶσα ταύτας ἀπὸ του ἐνὸς εις τὸ ἔτε- ρον μέρος, τὰς κάμνει ὅπως ἀνατρῦπῶσιν.

Η θήλεια εἶναι πολὺ τρυφερά δια τὸ μικρὸν της και τρέ- φει πρὸς τοῦτο ἀπεριόριστον ἀφοσίωσιν. Ἀλλὰ θελητικὸς εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν θηλάζει τοῦτο: ἠπλωμένη ἐπὶ της παρα- λίας εις τους πρόποδας βράχου και κεκλιμένη εις τὸ πλευρὸν, τους ὀφθαλμούς πρὸς την θάλασσαν ἐστραμμένους· ἔχουσα, δί- δει τὸ στήθος εις τοῦτο, και ὑποστηρίζει αὐτὸ δια του πε- ρυγίου της, ἀπαλῶς διπλωμένου, ὡς μητρικοῦ βραχίονος.

Καταληφθεῖσα ὑπὸ των κυνηγῶν αὐτῆ δὲν σκέπτεται δια την σωτηρίαν της, ἀλλὰ δια την ζῶν του τέκνου της. Τὸ λαμ- βάνει δια των ὀδόντων της και μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος ὠθεῖ και ρίπτει τοῦτο εις την θάλασσαν. Ἐτώθη!

Ἐν ταῖς ἐσχάταις θαλάσσαις της Ἀρκτου, εὑρίσκειται περιεργον εἶδος φώκης, ὁ θαλάσσιος μόσχος (veau marin)· δῆμα πολὺτιμον, σὰρξ ἀφθονος και ὑγιεινῆς, πολὺ ἔλαιον, δι- καίως ἐκτιμώμενον, εἰσί, νομίζω, ἀρκετὰ προσόντα ὅπως τὸν συστήσῃ τις εις τὸν διάπυρον πόθον των κυνηγῶν.

Ὅτε οἱ πάγοι ἀρχίσωσι να ἀναλύωνται, οἱ αὐτόχθονες των ἀγόνων τούτων χωρῶν συναθροίζονται καθ' ὀμίλους και ἀναχωροῦσιν ἐπὶ ἱστιοφόρων πλοίων. ἀκολουθουμένων ὑπ' ἐλα- φρῶν ἀκατίων. Προμηθεύονται τροφὰς, πυρίτιδα, ὄπλα, βό- πλα, κάμακας και ἀκόντια.

Συναντώντες τους θαλασσίους μόσχους ἐπὶ των πάγων, τους φονεύουσι κτυπήματι βράχλου! Ἐὰν προφθάσωσιν οὔτοι και βυθισθῶσιν, ἡ πάλῃ καθίσταται δυσκολωτέρα: ἄνδρες τι- νὲς ρίπτονται εις τὰ ἀκάτια και ζητοῦσιν ὅπως καμακίωσι τούτους· ἔτεροι μένοντες ἐπὶ των πάγων, κρύπτονται ἐντὸς των σχισμάδων, ὅθεν οἱ θαλάσσιοι μόσχοι ἀπεσύρθησαν και ἐ- κειθεν ἐκκενοῦσι κατ' αὐτῶν τὰ ὄπλα των, τὸ δὲ καταπεθὸν πλέον ζῶον, φέρουσι δια σχοινίων. Ἐὲν τὸ κτύπημα ἀπέτυ- χεν, ὁ θαλάσιος μόσχος ἐν τῷ παροξυσμῷ της μανίας του, ἐφ- ορμᾷ ἐκ του παγωμένου σπηλαιου του, δυστυχία δὲ εις τὸν ἀδέξιον κυνηγόν! Και πράγματι ὀτταράσων τὸ ἀμφίδιον τοῦ-ο ἐν τη παγωμένη τρύπα του, θέλει εὔρει ἐπίφοδον ἀντί- πλον, ὅστις ἐν τῷ πρὸς ἄμυναν δικαιοῦματί του, κτᾶται φο- βερὰν και μανιώδη ὄρμη.

Ἀρ' οὐ εὑρισκόμεθα εις τὰ βίρεια μέρη, ἐπιτρέψατέ μου, ὅπως σὰς παρουσιάσω την πολικὴν ἄρκτον, τὸ μᾶλλον ἐπίφο- δον των ἀμφιδίων. Βασιλεύει ὡσπερ ὑπέρτατος ἄρχων εις τὰς μονήρεις ταύτας χώρας, καθὼς ὁ λέων εις τὰ ὄρη της Ἀφρι- κῆς, καθὼς ἡ τίγρις ἐν ταῖς δάσεσι της Ἀσίας και ὁ ἀγριαί- λουρος ἐν τοῖς Ἀμερικανικοῖς λειμῶσιν.

Ὅταν ἡ ὄργῃ ἢ ἡ πείνα πιεσῇ ταύτην, γίνεται φοβερά. Τὸ σῶμα της εἶναι τερατώδες, ἡ δυνάμις της εἶναι τι θαυμάσιον, ἢ δὲ ἀγριότης της δὲν ἔχει ἀντίζηλον. Αἱ σιαγόνες αὐτῆς εἶ- ναι ἀρκετὰ ἰσχυραί, ὡς δὲ βεβαίαι μέγας τις φυσιοδίφης, δύ- νανται αὐταί να κόψωσιν εις δύο σιδηρὰν σφαίραν, πάχους δέ- κα ἑκατοστῶν του μέτρου. Εἶναι τὸ μᾶλλον ἐπίφοδον των ἀ-

λόγων ζῶων της δημιουργίας και ἐν αἰχμαλωσία εὑρισκόμενον, οὐδέποτε κατορθοῖ να γνωρίσῃ τὸν φύλακά του.

Συναντᾷ τις τὸν γίγαντα τοῦτον ἐπὶ των ἐπιπλεόντων πάγων και των ἐρίμων παραλίων της ἐσχατίας της ἄρκτου, ὧν εἶναι ὁ τρόμος και ἡ μᾶστιξ. Τίς δὲ θὰ ἤδύνατο να ἀριθ- μήσῃ τὰ ἀναριθμητα θύματα, ὅπερ ὁ τύραννος οὔτος των πά- γων και των χιόνων, ἔχει μεταξὺ των γενναίων ἐρευνητῶν των ἀρκτικῶν θαλασσῶν;

Δύσκολον να καταβληθῶσι τὰ τέρτα ταῦτα. Ἡ πολικὴ ἄρκτος ἀνθίσταται εις τὰ ἀκόντια και τὰ κτυπήματα βρά- λων, μόνον δὲ σφαίρα εις την καρδίαν ἠκατοῖ ταύτην. Ὁ Φρειδερίκος Μέρτινς, ἐν πάλῃ ἦν οἱ ναῦται του συνῆσαν κατὰ των λευκῶν ἄρκτων, εἶπεν «Ἐλαβεν αὐτῆ ἐπὶ της κεφαλῆς τόσα κτυπήματα και οὐδόλως την ἐσκότισαν, και τοι τὰ κτυ- πήματα ταῦτα ἤδύνατο να φονεύσωσι βούν».

Ὁ ἐπιφανὴς πλοίαρχος Κούκ, ταξειδεύων ἐν ἔτει 1788 τὰς ἀκτὰς Syielqeg, ἀπεβιάσθη μετὰ τινος ἱατροῦ του ναυ- τικοῦ ἐπὶ της ξηρᾶς. Αἶψης μεγάλη λευκὴ ἄρκτος πηδᾷ ἐκ του ὀπισθεν βράχου και συλλαμβάνει μεταξὺ των δύο ποδῶν της τὸν ἐπιφανῆ θαλασσοπόρον, κινδυνεύσαντα να πνιγῇ· ἀλλ' ὁ Κούκ, ὅστις πολλάκις εἶδε τοιαύτας ἐπιθέσεις, ἐτήρησε την ψυχραι- μίαν του ὄλην, και ἐφώναζεν εις τὸν ἱατρὸν, ὅπως πυροβολήσῃ κατὰ του τέρατος, ὅπερ σφίγγον αὐτόν, ἔκαμε να τρίξωσι τὰ ὄστα του. Κυνηγὸς ἐπιτήδειος οὔτος, σκοπεύει πάραυτα και βάλλει σφαίραν ἐπὶ της κεφαλῆς της ἄρκτου, ἥτις ἀφίνει τὸ θῦμα της, κλονίζεται ὡς τεμάχιον τοίχου μέλλοντος να καταρ- ρεύσῃ και πίπτει νεκρά, ἐρυθρίνουσα την χιόνα δια του αἵ- ματος αὐτῆς.

Εὑρίσκωμεν την λευκὴν ἄρκτον και ἐν τῇ ἀνοικτῇ θαλάσ- σῃ, εις ἀπόστασιν διακοσίων λευγῶν ἀπὸ της ξηρᾶς, εἶναι δὲ περιεργον τὸ θέαμα να βλέπῃ τις τὸν γίγαντα τοῦτον ὑπερη-

φῶνως καθήμενον ἐπὶ του πλανωμένου πάγου του, πλεόντα κατὰ την φορὰν των κυμάτων ἐπὶ του κρυσταλλίνου θρόνου του, σπινθηροβολούντος ἐκ μυρίων φλογῶν. Ποῦ πηγαίνει αὐτῆς; Ἡ θάλασσα και ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζουσι!

Τούλα Κόκκαλη.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυνὴ παράδοξος ἀεροναῦτις. Τὴν παρελθούσαν Κυ- ριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῷ δάσει της Βουλωνίας ἐν Παρισίῳ ἡ ἑορτὴ των ἀνθίων. Εἰς πλείονα της ἑορτῆς μεγαλοπρέπειαν ὑψώθη και κολοσ- σαῖον ἀερόστατον, περιλαμβάνον μετὰ ζῦ του προσωπικοῦ του και μίαν γυναῖκα. Ἡ ἀεροναῦτις κ Λέονα Δάρ δὲν ἀνῆλθεν ἐπὶ του ἀερόστατου ὡς οἱ λοιποὶ ναῦται. Ἀνητήθη δια των ὀδόντων ἀπὸ κρικοῦ τινὲς προσκεκολλημένου ἐπὶ του κάτω ἄκρου του ἀερόστατου και ἀνήλθεν οὕτω μόνον δια των ὀδόντων συγκρατουμένη εις ὕψος 4000 μέτρων, ὅτε και τὸ ἀερόστατον ἐπαυσεν ὀρώμενον ὡς ἐκ του ὑπερβολικοῦ ὕψους. Καὶ ἔπειτα διασχυρίζονται, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι δειλὴ και ὀλιγόκαρδος!

Φορέματα μουσικᾶ. Ἀγνοοῦμεν τί θέλει ἐπὶ τέλους ἐπι- νοήσῃ ὁ σαρμός ἢ μᾶλλον οἱ κατασκευασταὶ αὐτοῦ. Ἀφοῦ εἴχομεν φορέματα φερῶνμα πόλιων ἢ ἐξόχων ἀνδρῶν, ἐσχάτως δὲ και φορέ- ματα Ἰφέλ, ἤδη ἐπενοήθησαν φορέματα μουσικᾶ. Ἐκάστη κυρία θὰ φέρῃ φόρεμα βάλς, ἢ τετραχόρου ἢ πόλλας ἀναλόγως του μουσικοῦ τε- μαχίου, ὅπερ θὰ ἀποτυπῶται ἐπὶ του ὄψματος. Ἐκ της προτιμή- σεως της μουσικῆς θὰ δύνανται τις να διαγιγνώσκῃ την χαρακτῆρα, τὰ αἰσθήματα, την μουσικὴν ἀνάπτυξιν της γυναίκος. Ἐν Ἑλλάδι βε- βαιῶς τὰ μουσικὰ φορέματα δὲν θὰ τύχωσιν ἐθουσιώδους ὑποδοχῆς, διότι πολλὰ ὀλίγα αἱ δυνάμεναι να ἀναγινώσκωσιν την μουσικὴν.

Γυναικεῖον νοσοκομεῖον. Ἐν Λονδίῳ ἰδρύεται κατ' αὐ- τὰς νοσοκομεῖον γυναικῶν, οὗ τὸν θεμελίον λίθον ἐθηκεν ἡ πριγκί- πισσα της Ουαλλίας. Ἐν τῷ νοσοκομείῳ τούτῳ σῦμπαν τὸ προσωπι- κὸν ἔσται γυναικεῖον.

Γυναικεῖα Ἐφημερίς ἐν Φιλανδίᾳ. Ὑπὸ της βαρωνίδος Ἀλεξάνδρας φὸν Γριπεμπούρ ἰδρύθη ἐν Φιλανδίᾳ Ἐφη- μερίς ὑπὲρ των γυναικείων δικαιομάτων. Ἡ Ἐφημερίς αὐτῆ ἐκδίδεται εις Φιλανδικὴν γλῶσσαν. Πρὸς τὸν ἐρωτή- σαντα διατί ὄχι εις τὴν Σουηδικὴν; ἢ διευθύντρια ἀπήντησε: διότι πολλὰ γυναικεία δύνανται να γράψωσι δια τὰς Σουηδὰς, οὐδέμια ὅμως δια τὰς ἀτυχεῖς Φιλανδάς.

ΕΝΕΔΡΑ

Οἱ ὑπηρέται ἐξετασθέντες οὐδὲν ἠδυνήθησαν να κατα- θέτωσι, πλὴν του μικροῦ βοσκοῦ, ὅστις διηγήθη τὰ κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὕλακας του κυνὸς του.

Ἦλθεν ἡ σειρὰ της Κλαυδίνης. Αὐτῆ ἐξητάσθη πρῶτον περὶ του βίου, των συνθειῶν, του χαρακτῆρος και της κατὰ τους τελευταίους μῆνας μονομανίας του Βουρέυ. Ὁστος σὰς ἠγάπα βεβαίως ὡς τέκνον του, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς πρὸς την νεάνιδα και ἴσως σὰς ἐξεμυστηρεῦθη τους φόβους, τὰς ὑπονοίας, ἀς ἔτρεφε περὶ πιθανῆς του θησαυροῦ του κλοπῆς;

Ὅχι, κύριε. Ὁ κ. Βουρέυ ἦτο φύσει ἐλάχιστα κοινω- νικῆς και ἐμπιστευτικῆς και πρὶν ἢ γίνῃ πλούσιος. Μετὰ την κληρονομίαν κατέστη ὄλως ἀπροσπέλαστος. Διήρθετο ὀλο- κλήρους ἡμέρας χωρὶς κἄν να μοι ἀποτεινῇ τὸν λόγον. Ἄλ- λως τε τὸ λογικὸν του εἶχε κάπως διαταραχθῆ. Ἐνίοτε μᾶ- λιστα παρεφρόνει εις σημείον, ὥστε να μὴ με ἀναγνωρίζῃ. Ἄλλοτε πάλῃ ἦτο ἡσυρὸς ὡς ἀρνίον. Χθὲς, παραδείγματος χάριν, ἦτο ἡρεμώτατος. Ἦτο μάλιστα εὐθυμος.

Δὲν ἠκούσατε τίποτε τὴν νύκτα; Τίποτε. Ἀλλὰ τὴν προηγουμένην κάποιος ἠλλαξε τὴν

θέσιν της κινητῆς κλίμακος, δι' ἧς ἀνέρχομαι εις τὸ δωμά- τιον μου. Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ κοιμοῦμαι τελευταία και ἐξυπνῶ πρῶτη, ὁ ἄνθρωπος οὔτος δὲν ἦτο βεβαίως ἐκ των ὑπηρέτων ἢ ἐργατῶν μας.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀρκετὰ σπουδαῖον. Τί νομίζετε να συν- ἔβῃ τὴν προηγουμένην νύκτα;

Ὑποθέτω ὅτι κλέπτης τις ἐδοκίμασε να εἰσέλθῃ δια του παραθύρου εις τὸ δωμάτιον, ὅπου ὁ κύριός μου ἔκλειε τὸν θησαυρὸν του, ἀγνοῶν ὅτι τὰ παράθυρα ἐκεῖνα εἶχον κτισθῆ, ὅπερ μολίς τὴν προτεραιάν ἐγένετο.

Ὁ Βουρέυ ἐδέχτο συνεχῶς ἐπισκέψεις;

Οὐδέποτε. Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας δύο μό- νον ἀνθρώποι τον ἐπεσκέφθησαν. Ὁ Μιχαὴλ Δοριὰτ, ὅστις ἤλθε πολλὰς φορὰς κατ' ἐπανάληψιν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύ- τας και ἀκόμη χθὲς τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν ὄην ὥραν.

Τί ἐζήτη; ἦτο φίλος του Βουρέυ;

Μάλιστα, οἰκειότατος φίλος, ἀλλ' ἠγνοῶ τί ἐζήτη.

Τὸ ἄλλο πρόσωπον ἦτο ὁ κ. Ι. Μονμάγερ, εἶπεν ἡ Κλαυ- δία σπρεφομένη πρὸς τὸν δολοφόνον.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐφάνη ἐκπεπληγμένος. Πῶς! ἐγνώριζες λοι- πὸν τὸν πτωχὸν αὐτὸν διάβολον;

Ὄ! ναί! Ὄς γείτονα εἶδον αὐτὸν δύο ἢ τρεῖς φορὰς ἐκ του πλησίον, διότι ἐπεθύμουν να ἀγοράσω γαίας του τινὰς συνορευούσας πρὸς τὸ ἐργοστάσιόν μου. Ἀκριβῶς δὲ δι' αὐτῆν τὴν ὑπόθεσιν εἶχον ἔλθει και προχθὲς, ἀλλ' αἱ διαπραγμα- τεύσεις μας εις οὐδὲν κατέληξαν, διότι ἐζήτη τιμὰς ὑπερόγ- κους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Εί Ρ. Ζαβέρδαν. Ένεγράφητε. Χρήματα ελήφθησαν. Ένεγράφητε. Τόμοι παρ. έτών ζδεται 6 δρ. χρυσοδοδεμένοι δρ. 1) και οι δύο δρ. 18. Χειρόγραφοι ελήφθη. Δημοσιεύησεται. — Καν Ε. Θ. Αθηνών. Δέν δύναμεθα νά εργασθώμεν ύπό μιας συνδρομητριας επί βλάβη πολλών. — Καν Χ. Ι. Θ. Χανιά. Χρήματα μετ' επιστολής ελήφθησαν παρὰ του κ. Χ. Μυρίας εύχαριστίας δι' εύγενεστάτην μέριμναν. Αποστέλλομεν εικόνας. Καν Ε. Μ. Μοσχονήσια. Ένώσω βράζει τὸ ὕδωρ, κρατείτε αὐτὸ ὑπέρτον ἀτμόν, χωρὶς νὰ τὸ βρέξητε ἐντός τοῦ ζέοντος ὕδατος, ὅτε ἡ καταστροφή του ἐπίκειται ἀφρευτός. — Κουρ Α. Κ. Ἰσμετιλίον. Εὐχαριστίας ἀποστέλλομεν εικόνας. — Καν Ε. Ο. Ἄρταν. Καὶ ἑτέρα συνδρομητρια ένεγράφη. Χρήματα ελήφθησαν. Καὶ πάλιν ἀπείρους εύχαριστίας. — Καν Ε. Π. Μηλον. Οὐδείς δύναται νὰ σᾶς μεμψήθῃ δὲ τὸ ὄραϊον τοῦτο αἰσθημά σας. Ναί, ἐάν εἶναι υἱός. — Καν Θ. Ο. Κάρρον. Οὐδέν τὸ ἄτοπον, ἐάν ἡ παρῆλιξ κόρη ἔχη ἀρκετὸν νοῦν, ὥστε νὰ μὴ παλιμπαιδῇ. — Καν Α. Σπ. Γιούργεβον. Φορτωτικὴ ελήφθη. Μᾶς ἔχετε ἀληθῶς ὑποδουλώσει. Αποστέλλομεν εύχαριστίας χρυσῶν περικάλυμμα μετὰ μυρίων εύχαριστιῶν. — Κον Μ. Α. Β. Γαλάζιον. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαι σας. — Καν Ε. Στ. Τριπόλιον. Αἱ ἡμέραι παρήλθον χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν νὰ σᾶς γράψωμεν δύο λέξεις. Τὸ ταξίδιον προεκάλεσε τὴν ἐκ τῶν προτέρων προετοιμασίαν ὕλης διὰ πολλὰ φύλλα, ἐν οἷς καὶ ἡ παροῦσα ἀλληλογραφία εἰς τὸν τρόπον ὥστε ἡ ἀλληλογραφία παρημελήθη ὡς καὶ αἱ καλαὶ φίλαι, παρῶν ζητοῦμεν μυρίας συγγνώμας. — Κον Ι. Ι. Κάρρον. Τὰ ζητούμενα εἶναι τόσα πολλά, ὥστε ἀποτελοῦσιν ὀλόκληρον τόμον. — Καν Σ. Β. Πλωμάριον. Εὐχαριστοῦμεν δι' εύγενῆ μέριμναν. Φύλλα ἀποστέλλονται, ἐννοεῖται, ἄνευ πληρωμῆς. Εἰδῶν ελήφθη εἰς τὸ γραφεῖόν μας. Στέλλομεν νέας. — Καν Μ. Π. Μέγα Κεσσέρλη. Ελήφθησαν χρήματα ὡς καὶ χειρόγραφοι. Δέν εὐρέθηεν ποτὲ εἰς τὴν εύχάρστον θέσιν νὰ μεταχειρισθῶ οὐδέμιαν τῶν συμβουλῶν ἐκείνων, ὅπως δυνηθῶ νὰ δώσω γνώμην. Παιημάτιον δημοσιεύεται εύχαριστίας. — Καν Θ. Μ. Αθηνών. Συνταγὴν πρὸς κατασκευὴν παγωτῶν ἐδημοσιεύσαμεν τὴν παρελθόν ἔτος ὡς καὶ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μας τοῦ ἔτους 89. Κον Δ. Τ. Τὰ δύο ἐν τούτοις ἡμερολόγια σᾶς ἀπεστάλησαν. Αποστέλλεται «παιδικὸν πνεῦμα» καὶ «ἄποποιεῖα» καὶ Συνοδίνου. — Κον Κ. Κ. Μεσσολόγιον, Α. Κ. Κ. Κόμην, Σ. Δ. Μ. Ἀχαρνάς, Ρ. Μ. Ἀταλάνη, Π. Ν. Γ. Κάλμας, Σ. Ρ. Μ. Πάτρας, Ε. Ε. Κ. Κόθηρα, Αἰ. Κ. Κέα, Χ. Θ. Λαμία, Β. Κ. Αμφισσα, Μ. Ξ. Πειραιᾶ. Ελήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Εἰκόνας ἀποστέλλονται. — Ποιητρία. Πλωμάριον. Έν πολλοῖς ἐσφαλμένον γράψατέ τι ἐπιτυχέστερον καὶ εἰς πεζὸν καὶ δημοσιεύομεν εύχαριστίας.

ΣΥΜΒΟΥΔΗ

Πῶς τὰ μωρὰ συνειθίζουσι νὰ πίνωσι ἑλαϊον ὀνίσκου. Ἡ μέθοδος εἶναι ἀπλουστάτη καὶ πρακτικὴ Ἡ μήτηρ βυθίζει τὸ ἄκρον τοῦ μικροῦ της δακτύλου ἐντὸς τοῦ μωρονελαίου καὶ δίδει πρὸς τὸ μικρὸν τὸ δακτύλον τοῦτο, ὅπερ, ἀπατώμενον θηλάζει ὡς τὸν μαστόν. Ἐὰν τῆς ἡμέρας τοῦτο ἐπαναληφθῇ ἀνὰ 4—5 φορές τὸ μικρὸν ἔλαβεν ἤδη τὴν ἀνάλογον δόσιν, ἐξοικειωθὲν καὶ πρὸς τὴν γεῦσιν τοῦ ἐν λόγῳ ἑλαίου.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κολοκυθάκια παραγεμιστά. Λαμβάνετε μικρὰ κολοκυθάκια ἕτενα βράζετε ὀλίγον ἐντὸς ὕδατος καὶ ἄλατος. Ἀφαιρεῖτε τὴν ψύχαν καὶ γεμίζετε αὐτὰ διὰ τοῦ ἐξῆς μίγματος. Βράζετε τὴν ψύχαν φραντζόλας ἐντὸς γάλακτος καὶ τὴν λυόνετε καλῶς, προσθέτετε δύο κίτρινα ὠόν. 50 δρ. τυροῦ ἐξεσμένου, δεκάδα ἀμυγδάλων καθαρισμένων καὶ τετριμμένων, δύο γαρόφαλα τριμμένα καὶ ὀλίγον κανέλαν. Ἀναμιγνύετε καλῶς, τηγανίζετε ἐντὸς ὀλίγου βουτύρου καὶ γεμίζετε τὰ κολοκυθάκια σας. Θίτετε ἐντὸς παραβάνας μετὰ τὸ ἀνάλογον βούτυρον καὶ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἡμερησίων φύλλον ἰδρῶθη τὸ 1875 καὶ ἐκδίδεται εἰς μέγα σχῆμα

Διευθυντής: ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ν. ΡΟΥΚΗΣ

Γραφεῖα: ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 4

Τιμὴ συνδρομῆς προπληρωτέα. — Ἀθηνῶν δι' ἔτος δρ. 30. Ἐπαρχιῶν δι' ἔτος δρ. 35. Ἐξωτερικοῦ δι' ἔτος φρ. χρ. 45.

Τῇ προσθήκῃ δρ. 5 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. χρ. 5 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν συναποστέλλεται ὁ «Ρωμῆος» τοῦ Σουρῆ.

Ἡ Ἐφημερίς περιέχει: ἰδιαιτέρας τηλεγραφικὰς καὶ ταχυδρομικὰς ἀνακοινώσεις ἐξ Εὐρώπης καὶ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν. — Ἀσθρα ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας — Εἰδήσεις ἀσφαλεστάτας. — Ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ. — Βιβλιογραφίας. — Χρηματιστικὰ. Παντοεἰδῆς πληροφορίας. Καὶ ὡς ἐπιφυλλίδας δύο ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα.

Διδάσκαλος Ἑλληνικῆς διδασκουσα καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ κλειδοκώμαλλον καὶ συνισταμένη θερμῶς παρ' ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Αὐτὰ μόνον γνωρίζετε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς πρὸς τὴν κόρην; καὶ δὲν εἰζεύρετε νὰ εἶχε ἔχθρους, δὲν ὑποπτεύεσθε κανένα; — *Οχι.

Τότε δύνασθε νὰ ἀποσυρθῆτε. Ὁ ἀνακριτὴς ἀνέγνωσε τὰς σημειώσεις του, ἀφοῦ ἐταξινόμησεν αὐτάς καὶ εἶπε λέξεις τινὰς πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν κλητῆρα, ὅστις ἐξῆλθεν ἄμεσως.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη δύσει. Μεγάλῃ καὶ ἤρεμος ἡσυχία ἠπλοῦτο ἤδη ἐπὶ τῆς ἀποκοιμημένης ἐξοχῆς.

Ὁ Μονμάγερ ἦν ἔτι δύο ἀλειμματοκρίαι, τοποθετημένα ἐντὸς χαλκίνων κρηπνηγίων καὶ τὰ ἔθην ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ἀνακριτοῦ. Ὁ Γωτιὲ ἐπεφάνη κατὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἐπὶ τῆς θύρας ὠχρὸς καὶ κατηγῆς.

Ὁ Μονμάγερ ἰδὼν αὐτὸν ἀῖφνης ἐρρικίασεν: Τί τρέχει; Τί εἶναι; εἶπε κάτωχρος.

Ὁ ἀνακριτὴς παρατηρεῖ τὸν φίλον του ἐκπληκτος.

*Ἀλλὰ τί θέλεις; νὰ σοὶ εἶπῃ ὁ δυστυχῆς νέος, τί θέλεις νὰ γνωρίζῃ; Δέν βλέπεις ὅτι οὔτε κἂν σὲ ἤκουσε;

Καὶ ἀληθῶς ὁ Γωτιὲ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς καθίσματος καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡς μικρὸν παιδίον.

Ὁ ἀνακριτὴς στρεφόμενος καὶ πάλιν πρὸς τὸν Μονμάγερ: Πόσον εἶσαι ὠχρὸς! Μήπως δὲν εἶσαι καλά; τὸν ἠρώτησε.

*Ἐγὼ! εἶπεν ἐκεῖνος γελῶν καὶ ταπεινῶν τούς ὀφθαλμούς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχεται ὁ ἀστυνομικὸς κλητῆρ, ὀδηγῶν τὸν Μιχαὴλ Δοριάτ. Ὁ πτωχὸς καὶ καλὸς Δοριάτ, εἰσέρχεται κατασυγκεινημένος, ὡς ἐξ ἐνόστιμου δὲ ζητεῖ διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἀτυχῆ φίλον του, οὗ τὸ πτώμα κεῖται ἄπνον εἰς τὸ μαῦρον σκότος τοῦ παρακειμένου δωματίου.

V.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης περὶ τὴν 5ην ὥραν, ἡμέραν, καθ' ἣν ἔληγεν ἡ συναλλαγματικὴ τοῦ Δοριάτ, ἡ σύζυγος αὐτοῦ ὄθουμένη ὑπὸ καλοῦ προαισθήματος τῷ εἶπε:

Πήγαινε νὰ εὔρῃς τὸν Βουρέῦ. Ἐγὼ πεποίθησιν ὅτι θὰ σοὶ δώσῃ τὰ χρήματα. Καὶ ὁ Δοριάτ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Βουρέῦ ἐθερμαίνετο παρὰ τὴν μεγάλην θερμάστραν τοῦ δωματίου του. Ὁ Δοριάτ ἔστη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, μὴ τολμῶν νὰ εἰσέλθῃ.

*Α! *Α! εἶσαι σύ, φίλε μου; εἶπεν ὁ Βουρέῦ.

*Ενθυμούμεσθ ὅτι ἡ Κλαυδία ὠμολόγησεν ὅτι ὁ Βουρέῦ τὴν παραμονὴν τοῦ φόνου ἦτο ἤρεμος καὶ λογικός. Ἐγὼ τόσον καιρὸν νὰ σὲ ἴδω, προσέθηκεν.

Πῶς! Ἐγὼ ποῦ ἔρχομαι τέσσαρας φορές αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, εἶπεν ὁ Δοριάτ ἐκπληκτος. Δέν τὸ ἐνθυμείσαι;

*Οχι, διόλου!

Καὶ σοὶ ἔγραψα δύο ἐπιστολάς.

Δέν τὰς ἔλαβα ἢ τὸ ἐλησμόνησα. Ἡ κεφαλὴ μου κατ' αὐτὰς εἶναι ὀλίγον σκοτισμένη. Ἀλλὰ διατί στέκεσαι κερωμένος πρὸ τῆς θύρας; Ἡμπορεῖ νὰ εἶπῃ τις ὅτι με φοβεῖται.

Μὲ ἐδέχθης τόσῳ ἄσχημα τελευταίως, εἶπεν ὁ Δοριάτ στενάζων καὶ δινηγῆθη πρὸς αὐτὸν ὄλας τὰς προγενεστέρους συνεντεύξεις των ὡς καὶ τὸ αἶτιον τῶν ἐπανελημμένων ἐπιτε-